

1930 SZEPTEMBER

ERDÉSZETI LAPOK

LXIX. ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

9. FÜZET

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Felelős szerkesztő
BIRÓ ZOLTÁN

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díj 1930. évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagjárnélekok fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, Lipótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. emelet.

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közöltnnek.

(Telefon: 237—22.)

Krónika.

1. A vasúti tarifa.

A hosszas küzdelem, amit az egyesület a vasúti tarifa érdekében folytatott, eredménnyel kecsegtet.

Lehet, hogy mire e sorok napvilágot látnak, a kérdés végleges elintézését is nyer.

A folytatott hosszas tárgyalások során állandóan megnyilvánult megértő jóindulatért őszinte köszönettel adózunk a földművelésügyi és kereskedelemügyi miniszter uraknak.

Külön hálás köszönettel kell megemlékeznünk báró Prónay György földművelésügyi és Kállay Miklós kereskedelmi minisztériumi államtitkár urakról, akiknek erélyes és határozott közbelépése eredményezte azt, hogy a tarifa-kérdés még az őszi szállítások előtt előreláthatólag tető alá jut. Teljes elismerés illeti a MÁV-nak és a földművelésügyi minisztériumnak a tárgyalásokon eljáró képviselőit nemcsak azért a nagy mun-

káért, amivel az egész tárgyalást előkészítették, de a javaslatért is, amivel a kérdést dülőre juttatták.

Végül hálátlanság volna itt meg nem emlékezni az egyesület elnökségéről, valamint azokról a főrendiházi tag és országgyűlési képviselő urakról, akik a kérdést nemcsak állandóan felszínen tartották, de hathatós közbenjárásukkal a tulajdonképpeni eredményt kiharcolták.

Az egyesület részére megmarad a teljesített kötelesség megnyugtató tudata és az a tanulság, hogy mégis szükséges és érdemes ezekkel a gazdasági kérdésekkel sokat foglalkozni, agitálni, tárgyalni, felírni, mert a hosszas küzdelem végül mégis eredményre vezet.

Az egyesület részéről még egy óhajtást fűzhetünk a kérdés megoldásához. A magyar fa versenyképességét a tarifamódosítás jelentékenyen előmozdítja és számottevően növeli azt a területet, amelyen a külföldi fával szemben helyt állhat.

Bármilyen kívánatosnak látszik is az erdők jövedelmének minden eszközzel való fokozása, mégis úgy éljünk a nyert előnnyel, hogy ez a fogyasztókkal szemben drágulást semmi esetre ne eredményezzen, mert ez a következmény minden ilyen irányú akciónkat ellenszennessé tehetné.

Érjük be azzal a haszonnal, amit egyrészt az olcsóbb szállítási díj, másrészt a nagyobb területen való elhelyezés lehetősége nyújt és ezeknek a kihasználásával iparkodjunk megfelelni elsőrendű hazafias kötelességünknek: a szükségletek minél nagyobb mértékben való ellátásának.

2. A tűzifaimport apasztása.

Belföldi tűzifaszükségletünk fedezésének egyik jelentős akadály az, hogy a tulajdonképpen szállításképes hasáb- és dorongfa aránylag nagy mennyiségben van lekötve illetmények és egyéb olyan szükségletek céljaira, amelyek vasúti szállítás nélkül is kielégíthetők, viszont ezzel szemben jelentős mennyiségű a vasúti szállítás el nem bíró, alárendeltebb választék (botfa, tuskófa, rözse stb.) marad értékesítetlenül vissza, vagy pedig tövén korhad el a fiatal állományokban, mivel a gyérítést

— a kikerülő anyag értékesítési lehetősége híján — fogantatni nem tudjuk.

Felesleges talán részletesen indokolnunk azt, hogy a keletkező gazdasági kár kettős.

Mert nemcsak értéket képviselő anyag vész el, de a gyérítések, tisztítások elmaradása fiatal és középkorú állományaink fejlődését is hátráltatja és veszélyezteti.

Bár pontos adatokra e tekintetben nem támaszkodhatunk, bizonyosra vehető, hogy sok ezer vasúti kocsirakománynak megfelelő ilyen alárendelt anyag megy évről-évre veszendőbe.

Egységes eljárással igen sokat lehetne ezen a téren tenni és elérni.

Ha a birtokosok saját házi és gazdasági szükségletüket, az illetményszükségleteket, sőt a helyi szükségletek számottevő részét is, vagy esetleg az utóbbiakat teljes egészükben az alárendeltebb választékokból elégítenék ki, az így felszabaduló hasáb- és dorongfa számottevő mértékben járulna hozzá a közszükségletek belföldi anyagból való fedezéséhez.

Sőt érdemes volna a kötelező (kegyúri stb.) járandóságok ily módon való átváltoztatásával is foglalkozni.

Jól tudom, hogy a kérdés igen kényes és távol áll tőlem a gondolat, hogy az illető jogosultakat csak a legkisebb mértékben is megkárosítsák.

Mivel azonban az ilyen javadalmazások célja a tüzelőszükséglet biztosítása, ugyanannyi tűzierő juttatása esetén lényegbeli károsodásról alig lehet beszélni.

Sőt a hazai termelés fokozása céljából tán még arra is lehetne gondolni, hogy azok a termelők, akik igazolják, hogy az előző évi mennyiségnél nagyobb tűzifamennyiséget szállítottak el vasúton, ez után a mennyiség után — a bolettához hasonlóan — bizonyos vagononkénti prémiumban részesüljenek.

Mert ne feledjük el, hogy minden vagon importfa több, mint 200 pengővel rontja erősen negatív kereskedelmi mérlegünket és hogy a behozatal apasztása olyan hazafias köteletség, amelyiknek teljesítése érdekében bizonyos mértékű áldozatok megkövetelése is indokolt lehet.

3. A szaksajtó.

A szaksajtó egyik legfontosabb célja a gyakorlatban bevált eredmények ismertetése.

Különösen fontos ez olyan gazdasági ágaknál, mint a miénk, ahol az emberi élet túlságosan rövid arra, hogy mindenki saját tapasztalatából szerezzék meg az összes gyakorlati ismereteket.

Ugy érzem, hogy az ilyen gyakorlati eredményeknek az ismertetése bizonyos mértékig hazafias kötelesség is.

Nemcsak azért, mert ily módon az eredményes eljárások állandó terjedését s így a gazdaság fokozatos fejlődését várhatjuk, de azért is, mert a közlés által sok fölösleges munkától menthetjük meg az utánunk jövőket, s így végeredményben munkaerőt és időt takarítunk meg a jövőendő számára.

Elég sajnálatos, hogy az utóbbi időkben az idősebb kollégák legnagyobb része irtózik az írástól s ennek következtében az igen értékes gyakorlati tapasztalatok számottevő része a köz számára teljesen kárba vész.

Ez úton is arra kérjük ezért a gyakorlatban működő vagy már nyugalomba vonult kollégáinkat, ne sajnálják az időt és fáradságot gyakorlati tapasztalataik feljegyzésére és közlésére, mert ily módon a köznek tesznek jelentős szolgálatot.

4. A Déli vasút talpfaszállítására.

A közelmúltban a Duna-Száva-Adria-vasút (azelőtt Déli-vasút) 66.000 darab különféle talpfaszállítására írt ki pályázatot.

Mihelyst értesültünk róla, hogy a versenytárgyaláson több magyar termelő is tett ajánlatot, azonnal kértük a földművelésügyi minisztérium közbenjárását abban az irányban, hogy a szállítást elsősorban a belföldi termelők részére biztosítsák.

Amint ezt az utóbbi időkben már többször köszönettel megállapítottuk, a földművelésügyi minisztérium haladéktalanul, nyomatékosan járt közben a kereskedelemügyi minisztériumnál s a két minisztérium jóakarató és erélyes intézkedé-

sének eredményeképpen a vasútvállalat a belföldi talpfának a külföldinél 10%-kal magasabb árban való átvételére is köteleztetett.

Mivel a vasútvállalatok nemcsak közérdekű, de egyúttal jövedelmezőségre alapított vállalkozások is, a magyar termelés támogatása természetszerűleg nem mehet el a végtelenségig s így csak köszönettel adózhatunk azért az előnyért, amit ez az eljárás a magyar termelés részére nemcsak a magasabb árral, de különösen az elhelyezés biztosításával nyújt.

Ez úton is fölhívjuk ezért a versenytárgyaláson ajánlatot tett hazai termelőinket, hogy a vállalatnak ilyen formában tegyenek újabb sürgős ajánlatot.

Rámutatunk azonban egyúttal arra is, mennyire szükséges az érdekképviselő eljárása az ilyen teljesen gazdasági vonatkozású kérdésekben is. Nemcsak az érdekelt birtokosok és termelők, de a köz szempontjából is feltétlenül szükséges tehát, hogy az egyesület ilyen természetű működését állandóan folytassa.

Reflexió a Krónikára.

Az Erdészeti Lapokban megjelent Krónika az 1—8. pontjában tárgyalt, eladott, az erdőbirtokosokat, az erdőmérnöki kart, de az egész országot oly közletről érintő eszmék felvetésével, szellőztetésével, úgy érzem, hogy a már ellanyhult, elernyedtt erdőgazdasági ág iránti érdeklődést az egész vonalon ismét felszínre hozta, — Pató Pálok nemtörődömségét megtörte. A magyar vérmérsékletet jellemző vitatkozási lehetőségnek egy új útját mutatja meg. A Krónika egy igen elmés, dícséretes kezdeményezése az Erdészeti Lapoknak, a Krónika írónak, amelyért hálásak lehetnek az erdőbirtokosok, erdőtisztikar, de az egész ország is, mert a faszükséglet kielégítésének megoldása, helyes mederbe terelése elsőrendű, lehet mondani, — létérdeke megcsónkított országunknak. Tehát eminens érdekünk az, hogy e kérdés nagy körültekintéssel és leghelyesebben, de egyben gyorsan is megoldassék, nehogy az egyszerű